

десетъ най сиромашкы дѣца да зематъ по единъ хлѣбъ. Като дошли дѣцата най-напрѣдъ той изнесълъ единъ кошъ съ хлѣбове и рекълъ на дѣцата: « Въ този кошъ има толкозъ хлѣба колкото сте и вы. Земѣте сега отъ тѣхъ всяко по единъ, и идвайте всякой день по-туй врѣме тука, и всякога ще земате по единъ хлѣбъ.

Дѣцата тутакъ си ся впускатъ връзъ кошѣтъ, натрупватъ ся, и захващатъ да ся каратъ и да ся блѣскатъ, кое да земе по-голѣмѣтъ питѣ, раздѣрватъ гы и си отиватъ безъ да поблагодарятъ на челолюбивыйтъ домакынѣ; а само Радка, сиромашко едно но чисто облѣчено момиченце, не отиде да ся притиска тамъ на кошѣтъ, но почака да ся дръпнатъ другытъ и тогазъ отиде та взе и тя най-малкыйтъ хлѣбъ, който бѣ останѣлъ, цалунѣ рѣкѣ на домакыня и тѣй си отиде.

На другый день дойдохъ пакъ дѣцата и направихъ истѣто, което и прѣднѣйтъ день; а Радка и прѣзъ тозъ день взе пакъ най-малкыйтъ хлѣбъ и си отиде. Но когато си отива у дома си и болната ѣ майка взема та срѣзва хлѣбѣтъ, на-